

[Justitsministeren.]

til på ny at rette søgelyset mod oplysningsbureauernes virksomhed, og jeg ser frem til en saglig behandling af problemet i det folketingsudvalg, som jeg vil gå ud fra skal nedsættes. Jeg vil med glæde stille det indsamlede materiale til udvalgets disposition.

Jeg skal ikke sige meget om forslaget punkt 5. Spørgsmålet om, hvilke oplysninger offentlige myndigheder bør kræve i forbindelse med ansættelser, var fremme her i folketinget den 1. november i år i form af et spørgsmål fra hr. Erik Hansen til økonomiministeren. Jeg kan derfor vedrørende dette punkt indskrænke mig til at henvise til økonomiministerens udtalelse om, at spørgsmålet om proceduren ved ansættelse i statens tjeneste m. v. vil blive taget op til overvejelse for at se, hvilke muligheder der er inden for de enkelte ministerier og styrelser for en modernisering af de administrative bestemmelser, af ansøgningsskemaer og lignende. Det vil være rimeligt, at man indtil videre afventer udfaldet af disse undersøgelser, som nu er igangsat i de forskellige ministerier, og hvis resultat jeg går ud fra udvalget til sin tid kan blive orienteret om.

Jeg skal til slut gøre nogle bemærkninger om forslaget 6. punkt. Det er jo almindelig kendt, at der er opstået visse problemer i forbindelse med fremkomsten af teknisk udstyr, der i et hidtil ukendt omfang muliggør afluring af folks privatliv og ytringer i en sluttet kreds. Jeg havde lejlighed til at fremsætte nogle bemærkninger herom i folketinget så sent som den 10. maj i år i forbindelse med besvarelse af et spørgsmål fra hr. Ninn-Hansen. Jeg nævnte dengang, at spørgsmålet er taget op af Nordisk Råd i forbindelse med nedsættelse af en svensk komité, og at spørgsmålet herhjemme ville blive behandlet af straffelovrådet. Jeg kan nu yderligere oplyse, at der er truffet beslutning om, at det nordiske samarbejde om dette vanskelige lovgivningsspørgsmål vil ske ved direkte kontakt mellem den svenske komité og det danske straffelovråd, medens Norge og Finland vil følge arbejdet gennem observatører. Spørgsmålet har været drøftet så sent som på det nordiske justitsminister-møde i oktober måned i år. Det danske

straffelovråd vil give behandlingen af dette spørgsmål prioritet, når man formentlig inden så længe har afsluttet arbejdet med spørgsmålet om radioens juridiske ansvar.

Jeg går ud fra, at forslaget til folketingsbeslutning ikke skal opfattes således, at man ønsker et lovforslag frem, inden man kender de sagkyndiges indstilling. Men under denne forudsætning kan jeg, således som jeg også tidligere har givet udtryk for, ganske tilslutte mig det ønskelige i at finde frem til regler, der giver folks privatliv en effektiv beskyttelse.

Som jeg fremhævede i min indledning, er spørgsmålet om beskyttelse af privatlivets fred og af de demokratiske rettigheder af den allerstørste betydning. Jeg kan give tilsagn om, at jeg af bedste evne vil bistå det folketingsudvalg, der bliver nedsat, med at belyse de problemer, forslaget tager op.

Ordføreren for forslagsstillerne (Svend Haugaard): Ministeren sagde, at han var glad for lejligheden til at drøfte disse spørgsmål. Jeg må måske så begynde med at sige, at jeg er glad for den, synes jeg, positive linje, der lå i ministerens bemærkninger, og ikke mindst er jeg glad for, at man også med hensyn til kartotekerne er parat til at fremlægge de resultater, man hidtil er nået til.

Jeg mener, det burde være en selvfølge i det demokratiske Danmark, at offentlige myndigheder ikke registrerer enkeltpersoners politiske tilhørsforhold, deres udtalelser ved møder og i presse, deres læsning og omgangskreds, deres rejser eller andet, der angår den enkelte borgers interesser eller overbevisning, når de pågældende ikke herigennem foretager sig noget eller opfordrer til noget, som ikke er i overensstemmelse med grundlovens forudsatte rammer for politisk virksomhed og ytringsfrihed.

Alligevel har vi i en årrække, som jeg også har hørt det her, haft hemmelige politiske kartoteker, og selv om der takket være kritik imod dem er blevet rettet ét og andet — det anerkender vi — eksisterer de stadig og er fortsat en trussel imod ytringsfriheden og den enkelte borgers ret til fri meningsdannelse.

Ved tidligere diskussioner om kartotekernes berettigelse eller det modsatte har